

Ukraina: nowy rząd ze skandaliczną dymisją w tle

Sławomir Matuszak

16 lipca Rada Najwyższa większością 289 głosów zatwierdziła Serhija Koreckiego na stanowisku premiera, a następnie skład jego rządu. W nowym gabinecie zdecydowano się na ponowne rozdzielenie dwóch „superresortów” – Ministerstwo Gospodarki, Środowiska i Polityki Rolnej podzielono na Ministerstwo Gospodarki, na którego czele stanął Ołeksandr Krawczenko, oraz Ministerstwo Polityki Rolnej, które objął Taras Wysocki. Dotychczasowy szef resortu Ołeksij Sobołow ma objąć stanowisko zastępcy szefa Biura Prezydenta ds. gospodarczych. Z kolei Ministerstwo Odbudowy, Rozwoju Hromad i Terytoriów podzielono na resort odbudowy, infrastruktury i transportu (Mykoła Kałaszyuk) oraz resort polityki regionalnej (Witalij Bezhin). Wśród innych ważniejszych zmian można wskazać wicepremiera ds. integracji europejskiej i euroatlantyckiej, którym w miejsce Tarasa Kaczki został Wsewołod Czencow, oraz nowego szefa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Iwana Wyhowskiego w miejsce Ihora Kłymentki (zob. Aneksy 1 i 2).

Stanowiska utrzymali m.in. pierwszy wicepremier i minister energetyki Denys Szmyhal oraz minister finansów Serhij Marczenko. Resorty obrony i spraw zagranicznych pozostają nieobsadzone (zgodnie z konstytucją obie kandydatury wnosi osobno prezydent, czego dotychczas nie uczynił). Wieczorem 16 lipca Zełenski poinformował, że p.o. ministrem obrony zostanie Jewhenij Chmara, pełniący funkcję p.o. szefa Służby Bezpieczeństwa Ukrainy (SBU). Najbardziej prawdopodobnym kandydatem na ministra spraw zagranicznych pozostaje Andrij Sybiha, który sprawował ten urząd w rządzie Julii Swyrydenko.

Medialny efekt nowego otwarcia kadrowego, na który liczył prezydent, został niemal całkowicie zaprzepaszczone przez niezaproponowanie stanowiska dotychczasowemu ministrowi obrony Mychajłowi Fedorowowi, najpopularniejszemu politykowi w poprzednim gabinecie (zob. [Zełenski vs Fedorow. Dymisja ministra obrony Ukrainy](#)). Decyzja ta spotkała się z falą krytyki w mediach, a w największych miastach odbyły się kilkutysięczne protesty. Korecki cieszy się zasłużoną opinią sprawnego menedżera, co udowodnił w czasie kierowania koncernami energetycznymi Ukrnafta i Naftohaz.

Komentarz

- **Osiągnięcia nowego premiera w dotychczasowej karierze zawodowej są bezsporne.** Szczególnie dotyczy to kierowania koncernem Ukrnafta, gdzie udało mu się dwuipółkrotnie zwiększyć przychody dzięki przeprowadzonym reformom, które ukróciły rentę korupcyjną. Otwarte pozostaje pytanie, czy równie dobrze poradzi sobie na stanowisku premiera – do tej pory nie pełnił żadnej funkcji w administracji, co może być poważnym utrudnieniem. Analogiczna sytuacja ma miejsce w przypadku nowego

ministra gospodarki Ołeksandra Krawczenki, który do tej pory kierował ukraińskim biurem McKinsey & Company i nie ma doświadczenia urzędniczego.

- **Brak nominacji dla Mychajła Fedorowa zniweczył wrażenie politycznego przełomu spowodowanego powołaniem nowego rządu.** Wywołał medialną burzę i protesty społeczne w większych miastach oraz zamieszanie w Radzie Najwyższej, uniemożliwiające powołanie pełnego składu gabinetu Koreckiego. Wbrew zapowiedziom Zełenski nie zdecydował się na wniesienie pod głosowanie kandydatury Ihora Kłymenki (dotychczasowego szefa MSW) na ministra obrony oraz Andrija Sybihy na ministra spraw zagranicznych, w obawie przed brakiem poparcia dla tego pierwszego. Potwierdza to, że proces zmiany rządu wymknął się Zełenskiemu spod kontroli, a ofiarą tego padają także ważni i lojalni członkowie jego ekipy, jak b. szef MSW Ihor Kłymenko. W rezultacie dwa ważne stanowiska w rządzie pozostają nieobsadzone, a kolejne posiedzenie Rady Najwyższej jest zaplanowane dopiero na 18 sierpnia.
- **Dymisja Swyrydenko, która pełniła swoją funkcję przez niespełna rok, była oczekiwana, choć sam moment stanowił zaskoczenie** (zob. [Ukraina: nowy rząd z Juliją Swyrydenko na czele](#)). Jej odejście, a także dotychczasowego wicepremiera, ministra odbudowy Ołeksija Kułebę, jest kolejnym etapem usuwania osób związanych z b. szefem Biura Prezydenta Andrijem Jermakiem. Powołanie Koreckiego na nowego premiera można uznać za element przygotowań do prawdopodobnie najtrudniejszej zimy, podczas której wydolność sektora energetycznego będzie miała kluczowe znaczenie.
- **Zmianie nie ulegnie dotychczasowy model sprawowania władzy**, w którym prezydent i jego Biuro stanowią centralny ośrodek decyzyjny, a rola rządu jest ograniczona do wypełniania poleceń. Niewykluczone jednak, że Korecki otrzyma więcej autonomii niż poprzedniczka – głównym zarzutem wobec Swyrydenko było to, że nie cieszyła się opinią kreatorki nowych i skutecznych rozwiązań. W przeciwieństwie do jej rządu powołanego rok temu, kiedy zmiany ograniczały się do rozsad między ministrami bądź awansu ze stanowiska wiceministra, obecnie do składu gabinetu weszło kilka nowych osób.

Aneks 1. Skład rządu Serhija Koreckiego

Stanowisko	Obsada	Poprzednie stanowisko
Premier	Serhij Korecki	Prezes Naftohazu
Pierwszy wicepremier i minister energetyki	Denys Szmyhal	Bez zmian
Wicepremier ds. polityki humanitarnej	Tetiana Bereżna	Bez zmian
Minister polityki socjalnej	Denys Uliutin	Bez zmian
Minister zdrowia	Wiktor Laszko	Bez zmian
Minister finansów	Serhij Marczenko	Bez zmian
Minister młodzieży i sportu	Matwij Bidnyj	Bez zmian
Wicepremier ds. integracji europejskiej i euroatlantyckiej	Wsewołod Czencow	Przedstawiciel Ukrainy przy UE
Minister gospodarki i środowiska	Ołeksandr Krawczenko	Dyrektor ukraińskiego biura McKinsey & Company
Minister odbudowy, infrastruktury i transportu	Mykoła Kałaszyk	Szef kijowskiej administracji obwodowej
Minister sprawiedliwości	Denys Masłow	Deputowany Rady Najwyższej
Minister ds. weteranów	Witalij Kim	Szef mikołajowskiej administracji obwodowej
Minister cyfrowej transformacji	Oksana Ferczuk	Wiceminister obrony
Minister spraw wewnętrznych	Iwan Wyhowski	Szef Narodowej Policji Ukrainy
Minister oświaty i nauki	Andrij Butenko	Szef Narodowej Agencji Zapewnienia Jakości Kształcenia w Szkolnictwie Wyższym
Minister ds. hromad, terytoriów i osób przesiedlonych	Witalij Bezhin	Deputowany Rady Najwyższej
Minister polityki rolnej i żywności	Taras Wysocki	Wiceminister gospodarki, środowiska i rolnictwa
Minister obrony	Nieobsadzone	
Minister spraw zagranicznych	Nieobsadzone	

Aneks 2. Biografie premiera oraz wicepremiera ds. integracji europejskiej

Serhij Korecki – ur. w 1978 r. w Łucku. W 2001 r. ukończył Łucki Uniwersytet Techniczny, a w 2005 r. Iwano-Frankiwski Narodowy Uniwersytet Techniczny Nafty i Gazu. W 2019 r. ukończył program Executive MBA w Kijowsko-Mohylańskiej Szkole Biznesu. Od 1997 do 2018 r. pracował w koncernie paliwowym Kontynium, w którym stopniowo awansował do stanowiska prezesa zarządu (2007 r.), a w 2013 r. został dyrektorem generalnym wchodzącej w skład Kontynium grupy WOG, będącej właścicielem jednej z największych sieci stacji benzynowych na Ukrainie. W latach 2019–2022 zajmował się własnym biznesem (sieć barów kawowych). W 2022 r. został prezesem państwowego koncernu paliwowego Ukrnafta, który pod jego kierownictwem zaczął notować rekordowe wyniki finansowe. W kwietniu 2025 r. został prezesem państwowego koncernu Naftohaz, w którego skład wchodzi Ukrnafta. Na tym stanowisku udało mu się zgromadzić wystarczające zapasy gazu przed sezonem grzewczym 2025/2026, co umożliwiło bezproblemowe przejście ostatniej zimy, mimo regularnych rosyjskich ataków na infrastrukturę gazową. Nie dysponuje on

własnym zapleczem politycznym. Żonaty, ma dorosłą córkę. Zna język angielski.

Wsewołod Czencow – wicepremier ds. integracji europejskiej i euroatlantyckiej – ur. w 1974 r. w Drohobyczu. W 1996 r. ukończył prawo na Lwowskim Uniwersytecie im. Iwana Franki i podjął pracę w strukturach Ministerstwa Spraw Zagranicznych. W latach 1997–2002 pełnił funkcje sekretarskie w Ambasadzie Ukrainy w Turcji. Następnie obejmował stanowiska kierownicze o profilu prawniczym w centrali MSZ: w latach 2002–2005 – kierownik Sekcji Umów Międzynarodowych, zastępca dyrektora zarządu ds. umów i prawa, między 2005 a 2006 – zastępca dyrektora Departamentu Prawnego, kierownik Działu ds. Specjalnych Zagadnień Prawa Międzynarodowego, zastępca dyrektora zarządu ds. umów i prawa. W kolejnych latach pełnił funkcje dyplomatyczne za granicą: 2006–2007 radca minister w Ambasadzie Ukrainy w Polsce, 2007–2011 – zastępca szefa przedstawicielstwa Ukrainy przy Unii Europejskiej. W latach 2011–2017 był dyrektorem Departamentu ds. Unii Europejskiej MSZ. W 2017 r. po raz pierwszy stanął na czele placówki dyplomatycznej, obejmując funkcję ambasadora w Holandii oraz równocześnie stałego przedstawiciela Ukrainy przy Organizacji ds. Zakazu Broni Chemicznej (OPCW). Od sierpnia 2021 r. szef przedstawicielstwa Ukrainy przy Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnocie Energii Atomowej. Jest uznawany za wysokiej klasy specjalistę ds. integracji europejskiej dzięki blisko 20-letniemu doświadczeniu w tym obszarze. Nie dysponuje własnym zapleczem politycznym. Żonaty, ma córkę. Zna język angielski.